

ща и са спасѣхъ чрезъ бѣгъ, а други оплашенихъ отъ глѣстыя пепель, който падаше безпрестанно и все погжѣхъ като порой бързыхъ да са подслонѣхъ подъ стрехытѣ на къщята, на храмоветѣ и на случайнытѣ зданія, защо тѣзи мѣста имъ са виждихъ по малко опасны отъ открытытѣ.

Но потьмень, и поширокъ и сѣка минута по страшенъ са простираше облакътъ надъ сичкѣи градъ. И въ единъ мигъ настанъ ноцъ страшна и са намѣсти на царовището на деня.

ГЛАВА 5.

Затворѣхъ на запрѣныя. Пещерата на смъртъта а Ужасѣхъ устѣхва мѣсто на жалостыта.

Очуденъ за отлаганьето на затриваньето и като въ сънуванье намѣрванъ Главкъ бѣ отведенъ отъ арената въ една дупка отворена въ стѣната на цирка. Тамъ бѣ той покритъ съ една дълга и вълнувана тога и маожеството са натискаше около него, едни са чюдяхъ а други радвахъ. Вънъ отъ затвора са чу гласъ гнѣвенъ и срдитъ за непроходимостыта; маожеството са разстѣпи и безокото момиче водимо отъ челоувѣколюбива рѣка хвърли са на краката на аенянина.

— Азъ, азъ та отървахъ, думаше момичето, о, остави ма сега да умрѣ!

— Недіе, мила моя, спасителке моя!

— О, остави да та похваля! остави да чужъ дыханіето ти! ты си живѣ, времето не ны измами! увы! не ся надѣяхъ че ше са отвори нѣкога страшното онуй подземеліе! и Каланъ . . . гласѣхъ му приличаше на умирающе стenanъе, на душа не въ гробъ умрѣла! о колко са забавихмы! богове! минутытѣ бѣхъ часове докато храната и виното му придадохъ малко сила, но ты си живѣ. . . да, наистина живѣ! . . . и азъ, азъ та отървахъ!

Патететическата тѣзи сцена са пресѣче отъ описанното вече събытіе.

— Везувій! трусь!

Чуваше са на сѣкъдѣ и стражытѣ побѣгнѣхъ заедно съ другытѣ като оставихъ Главка и Недіе за да са спасѣхъ както можѣхъ.